

Bir Ayrılık Destanı

– İbrahim Kilik · 20 Ağustos 2009

Gönülde sızımsın yâr vuslatta imkansızım.
Ben sevda seferinde yorgunum ve adsızım.

Lâleler ilk akşamdan büküyor hep boynunu.
Hüzün yağmuru yağar, yok mu bunun bir sonu.

Bu şehir karlı bugün, yüreğim harlı bugün.
Bir gün çıkıp da gelsen, gelişin olur düğün.

Sen sanki özdeşisin gülün bir de sümbülün.
Yâr beni ihya eder bir içten tebessümün.

Hasret dağında boran, vuslat dağında ateş.
Firakın yaraladı ufku da batan güneş.

Sızımsın sızıyorsun gözlerimden kalbime.
Senin hasretinle kız yüreğim lime lime.

Her sabah yönelirken seher vakti Rabbime.
Affetsin rabbim beni damlıyorsun kalbime.

Ey beni del'eyleyen incecik dal, gülnihal!
Beni öyle yaktın ki gören diyor bu ne hâl.

Elif 'ten başladım da yine ona takıldım.
Aşk kitabı çetrefil, içinden çıkamadım.

Bir efsanesin şimdi gönül dağımda ceren.
Ben olaydım yalnızca bağından güller deren.

Hasret, hasret hep hasret. İçim dışım sensin yâr.
Lütfeyle çıkıp da gel bu hasretlik dinsin yâr.

Sen böyle kaçıyorsun, gülüyor bana ağyar.
Gel beni ihya et ki çatlasın hırstan ağyar.

Ah yâr! Ceylan bakışlı gözlerini özledim.
Elifi unutturdun adını ezberledim.

Daha fazla uzatma bu hasret sürgününü.
Yol uzun ömür kısa hiç etme bir gününü.

Gel, davetim gönülden baş üstünde yerin var.
Sen farklı bir çiçeksin sanma ki benzerin var.

Ayrılığın yakan nar, yüreğim içinde har.
Vuslata eremedik inan içim kan ağlar.

Ey vefasız yalvartma zaten kaç gün ömrüm var!
Tükenmeden şu ömrüm gel beni bağrına sar.
Ankara,20.08.2009 İ.K